

21.04.2023

Europa bør ikke kun diskutere Macrons rejse til Kina

En stærk koalition af lande centreret om Kina har som mål at udfordre den gamle verdens overherredømme. Vesten bør fokusere på, hvad der bør være deres svar her.

Skrevet af

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Frankrigs præsident Emmanuel Macrons besøg til Kina har med rette fyldt meget. Hvad mente han egentlig med, at Europa ikke skal være USA's vasal og blive viklet ind i konflikter som ikke er vores, læs Taiwan?

Hvor man kunne gruble meget over Macrons motiver, var budskaberne langt klarere for de to andre regeringsledere, som stort set samtidigt lagde vejen forbi Beijing. Faktisk gør Europa klogt i at diskutere deres meldinger mindst lige så meget Macrons.

En af gæsterne var Brasiliens nye præsident Lula. Han var dårligt ankommet, før han slog fast, at formålet med besøget var at løfte Brasiliens og Kinas strategiske partnerskab til nye højder, styrke samhandelen og skabe en ny balance i verdenspolitikken, dvs. svække USA's og Vestens magt. Faktisk burde Brasilien, Kina, Indien og Rusland udvikle et alternativ til dollaren. Næsten demonstrativt besøgte han IT-giganten Huawei, som USA har lagt på is og meddelte, at "ingen skal forhindre Brasilien i at forbedre forholdet til Kina".

Den anden gæst var premierministeren fra Malaysia Anwar Ibrahim. Også han kom til Kina med en stor erhvervsdelegation, og forlod landet med tykke ordrebøger. Ønsket om at "de-riske", altså blive mindre afhængig af Kina, er derfor primært en europæisk og amerikansk disciplin. Malaysia, men også mange andre lande, ønsker derimod at styrke forholdet til Kina. Og som om det ikke var nok: Europa er i et dilemma, hvor ønsket om at flytte dele af produktionen fra Kina til minimum et andet land, såsom Vietnam og Malaysia, risikerer at fastholde afhængigheden. Disse lande er jo netop også dybt afhængige af Kina. Kort sagt: nissen flytter med, når EU slår ind på den såkaldte "Kina plus én politik". Og hvem mon de østasiatiske lande vælger at handle med, hvis Vesten i forbindelse med en mulig konflikt mellem Kina og Taiwan indfører sanktioner over for Kina?

Indtil videre er EU-landene enige om, at EU med kommissionsformand von der Leyens ord ikke skal "afkoble" sig fra Kina, men netop "de-riske". Men hvad betyder i praksis? Ikke alene ser vi, at mange landes investeringer med Kina rent faktisk øges. Se bare Tyskland, der sidste år satte rekord med investeringer i Kina. Og hvad gør vi egentlig ved det dilemma, der ligger bag den såkaldte "Kina plus én politik"? Endelig må EU-landene også forholde sig langt mere aktivt til, at Kina er langt hurtigere til at sikre sig adgang til vigtige råstoffer og ædelmetaller. Uanset hvor EU-landene kommer frem, Afrika eller Sydamerika, har kineserne for længst været der. Den styrkede alliance mellem Brasilien og Kina er her et godt eksempel. Brasilien har

nemlig betydelige mængder af litiumreserver, der er essentielle til bl.a. batteriproduktion.

Det kan godt være, at Macron med sin Kina-rejse har provokeret mange. Ikke mindst østeuropæerne er rasende over, hvad de opfatter som et ny-gaullistisk forsøg på at lægge luft til USA. Skal "Vesten" klare sig fremadrettet, er det imidlertid afgørende, at der hurtigt bliver sat mere fokus på den langt mere principielle diskussion: hvad er Vestens, altså USA's og EU's, svar på, at en stærk coalition af lande, centreret om Kina, har som mål at udfordre den gamle verdens overherredømme?